

Poutník

putování životem farnosti

3/2026 | 30. ročník

Římskokatolická farnost sv. Jiří Dolní Čermná

Z katecheze pro děti při slavnosti Těla a Krve Páně na Mariánské Hoře
7. 6. 2026 (foto: J. Šebrle ml.)

Pout' ke sv. Janu Křtiteli ve Verměřovicích 21. 6. 2026 (foto: L. Ešpandrová)

Úvodní strana: Z farního tábora - „lodičkování“ - srpen 2026 (foto: A. Koubová Motlová)

POZDRAV OTCE FARNÍ OBCE ☺

Moje milá farní rodino! ☺

Děkuji Pánu, že spolu začínáme již sedmý rok☺! Stále jsem tak vděčný za naše zaplněné kostely, za Vaši účast, za Vaše děti, mládež... Je to budoucnost naší církve, naší farnosti☺! Děkuji také za pozvání mezi Vás, za Vaši důvěru, přátelství, pomoc a podporu☺! Děkuji také za hojně využívanou svátost smíření☺!

Máme za sebou prázdniny. Největší akcí pro farnost byl farní tábor. Je neuvěřitelné, že máme v naší farnosti tolik dětí! A ještě méně uvěřitelné je, že máme mezi sebou tolik mladých, kteří nejenže se týden intenzivně věnují dětem, táboru – což je samozřejmě „vyšťavující“, ale věnuji svůj čas už měsíce předem při přípravách, plánování a přípravných setkáních.

22. a 23. srpna jsme spolu mohli prožít společné udílení svátosti pomazání nemocných. V sobotu tuto svátost přijalo v Petrovicích 10 farníků, v neděli v Dolní Čermné 20 a ve Verměřovicích 18, dohromady tedy 48 Božích přátel ☺.

Na Velikonoce přijmou snad dvě ženy svátost křtu, svátost biřmování a první svaté přijímání. Také připravuji tři dospělé farníky na první svátost smíření a první svaté přijímání.

Před námi je velká akce naší farnosti – pouť na Mariánské Hoře. Ať ji dobře prožijeme, kéž Pán dá dobré počasí a odplatí Vám všem, kdo ji připravujete, různě se zapojujete a pomáháte.

Přeji Vám požehnaný nový školní rok, požehnaný podzim, radost do každého dne a nacházení smyslu v těžkostech a zkouškách!

Srdečně Vám žehnám. V úctě Váš otec Jenda ☺ +

Z historie farnosti

Zvony farního kostela sv. Jiří

Zvony byly ve věžích kostelů umísťovány odedávna, neboť měly a mají svůj význam, především církevní a náboženský, ale také společenský a praktický. Zvony svolávají lidi ke mši a ke společné modlitbě, oznamují důležité momenty dne (poledne, klekání) a svým hlasem oslavují Boha. Zvony varují před nebezpečím a doprovázejí důležité lidské události, jako jsou svatby, úmrtí... Oznamují také mimořádné události církevní nebo společenské.

A jaká je historie zvonů našeho farního kostela sv. Jiří?

Z historických záznamů

Kdy byl zavěšen v čermenském kostele první zvon, není známo. Je však historicky doloženo, že už v roce 1350 měla naše obec dřevěný kostelík, ale nevíme, měl-li tento kostelík zvon.

Jeden z prvních zvonů byl ve věži kostela zavěšen roku **1536**. Je to první historicky doložený **zvon „sv. Jiří“**. Tento letopočet je uveden v nápisu na zvonu. Zvon dod-

nes visí ve věži a zvoní se jím jen při slavnostních příležitostech. Tento historický zvon, díky Bohu, přečkal všechny rekvizice válečných časů. Zvon váží 800 kg, je vysoký 82 cm, průměr má 103 cm a ladění E 1. Zvonu je tedy v tomto roce 490 let. Z akustického hlediska je to jeden z nejzdařilejších zvonů ze 16. století, jichž se u nás mnoho nedochovalo.

Jen o 39 let později, roku 1575, byl pořízen druhý zvon „Panna Maria“. Vážil 320 kg. Ten však byl přelit roku 1742 a nesl podle zápisu ve farní kronice, své původní jméno.

Třetí zvon „sv. Jan a sv. Pavel“ byl ulit v roce 1595. Osud tohoto zvonu není znám. Kdy a kým byly pořizovány další zvony v pozdějších letech a jak byly pojmenovány, není známo

Stav v době první světové války

Ve farní kronice je zaznamenáno, že pro válečné účely rakouské armády v první světové válce bylo z věže farního kostela v Čermné zrekvírováno pět zvonů.

Dne 15. listopadu 1916 byly zrekvírovány:

- výše zmíněný zvon „Panna Maria“ s reliéfem Panny Marie s Ježíškem; zvon byl přelit v roce 1742. Zvonily se jím „hrany“ při pohřbu.

- zvon „sv. Vojtěch“ o váze 212 kg z roku 1874. Byl ulit v Olomouci na památku povýšení Čermné na městy.

- zvon „umíráček“ jménem „sv. Barbora“ visel v lucerně věže a vážil 25 kg. Byl z roku 1825 a nesl latinský nápis - v překladu „Sv. Jiří a sv. Barboro, patroni smrti, orodujte za nás!“

V následujícím roce 1917 byly zrekvírovány:

- zvon „sv. Václav“ z roku 1853, který vážil 207 Kg; byl na něm reliéf sv. Václava. Zvon byl nazýván „poledník“ protože se jím zvonilo v poledne. Zvon daroval kostelu kníže Jan II. z Lichtenštejna.

- „sanktusáček“ byl zavěšený v malé věžičce, vážil 20 kg. Kdy a kým byl ulit, není známo. Zvonilo se jím jen při mši svaté při „pozdvihování“.

Za pět zrekvírovaných zvonů pro rakouská děla v první světové válce obdržela farnost odškodnění ve výši 2 208 korun. Ve věži tedy zůstal osamocený historický zvon sv. Jiří z roku 1536.

Stav v letech 1921 - 1942

Po ukončení první světové války byly do věže zvony doplněny do plného počtu. K historickému zvonu „sv. Jiří“ byly pořízeny tyto nové zvony:

- zvon „umíráček“ byl pořízen v roce 1921. Daroval jej kostelu mlynář Josef Pecháček z čp. 78. Zvon vážil 23 kg a byl na něm nápis „Matko Bolestná v hodinu smrti, oroduj za nás!“ Byl benefikován čermenským farářem P. Janem Suchomelem o druhé neděli postní a poté zavěšen.

- zvon „sanktusáček“ pro malou věžičku byl ulit roku 1923 a vážil 35 kg. Zvon byl pořízen z finančních darů dvou místních farníků.

- zvon „Panna Maria Bolestná“ o váze 450 kg byl ulit roku 1923 zvonařskou dílnou Buřil a Švagera z Kuklen. Byl pořízen z milodarů věřících.

- zvon „sv. Václav“ o váze 350 kg byl ulit v roce 1924 a nesl nápis „Svatý Václave, oroduj za nás!“ Ulila ho rovněž zvonařská dílna v Kuklenách. Zvonilo se jím podobně jako předešlým zvonem – poledne. Byl také pořízen z milodarů věřících.

- zvon „sv. Jan Nepomucký“ o váze 300 kg byl z roku 1925. Byl zaplacen z milodarů věřících.

Zvony „Panna Maria Bolestná“, „sv. Václav“ a „sv. Jan Nepomucký“ byly posvěceny a zavěšeny do věže na květnou neděli 5. dubna 1925. Benefikoval je královéhradecký biskup Karel Kašpar. Zvony měly krásné ladění a souznění. Zvony, včetně zvonu „sv. Jiří“, zvonily o svátcích a slavnostních příležitostech.

Radost z nových zvonů však netrvala dlouho. Vypukla druhá světová válka. Z fašisty okupovaného území celého Československa byly odváženy zvony ze všech kostelů. Ty měly posloužit pro výrobu zbraní zbrojního průmyslu nacistického Německa. Dne 8. dubna 1942 bylo pět zvonů opět zrekvírováno. Když v tento den dopoledne zvony naposled vyzváněly, lidé plakali a v duchu přáli fašistům porážku. A tak ve věži zůstal znovu osamocen starý zvon „sv. Jiří“.

Stav od roku 1980 do současnosti

V roce 1980 na žádost dolnočermenského faráře P. Čeňka Ptáčka „dovolil“ okresní církevní tajemník z požadovaných dvou zvonů ulít pouze jeden. Dva nové zvony se starým měly tvořit ladění počátečního akordu písně Te Deum laudamus. Je pravda, že církevní tajemník tehdy nabídl panu faráři i druhý zvon, ovšem s podmínkou vstupu a spolupráce v Pacem in terris. To pan farář Ptáček kategoricky odmítl s poznámkou: „Budeme zvonit na starý historický zvon a až praskne, už zvonit nebudeme.“

A tak zvon s názvem „Maria, Královno míru, vypros národu mír!“ s reliéfem Panny Marie s Ježíškem ulila zvonařská dílna Manouškových z Prahy – Zbraslavi. Zvon váží 700 kg, je laděn do A 1. Zvonení je na elektrický pohon. Zvon byl posvěcen tehdejšími kapitulními vikáři Karlem Jonášem a zavěšen do věže dne 10. října 1980.

A tak při církevních slavnostech znějí Dolní Čermnou z věže kostela sv. Jiří dva zvony.

V roce 1986 nechal ulít pro kostel znovu „umíráček“ pan Miroslav Pecháček z čp. 218, ke stému výročí narození Josefa Pecháčka, mlynáře, který daroval kostelu „umíráček“ v roce 1921. Zvon váží 25 kg a ulila ho zvonařská dílna Dytrichových z Brodku u Přerova. Poprvé umíráček zvonil při pohřbu svému dárci v roce 1990, ne z věže kostela, ale ze zhotovené železné konstrukce. Do věže byl zavěšen v roce 1993.

Z knihy „700 let obce Čermná“ zpracovala Hana Vágnerová

Vysvětlivky:

- *pohřební „hrana“ („hrany“) označuje tradiční smuteční zvonění kostelního zvonu, které ohlašuje úmrtí, doprovází zemřelého nebo oznamuje konání pohřbu*
- *Pacem in terris bylo komunistickými úřady iniciované a podporované sdružení katolických duchovních kolaborujících s komunistickým režimem v Československu (1971 – 1989)*

Rozhovor Poutníka

... s P. Josefem Hubálkem

Milý otče Josefe,

úvodem přijmi srdečné pozdravy z Tvé rodné farnosti.

Moc Ti děkujeme, že kromě sloužení letošní odpolední mše svaté při poutní slavnosti na Mariánské Hoře jsi ochotně přijal i prosbu o rozhovor pro náš farní časopis.

Jak jsi prožil letošní léto? Měl jsi čas trochu odpočívat, cestovat?

Každým rokem si zajedu na pár dnů do Krkonoš, kde jsem působil na svém prvním místě. Také rád jezdím na Akademické týdny do Nového Města. Jinak se o prázdninách spíš věnuji nadcházejícím poutím, kterých je tady poměrně hodně. Třešňová, Okurková, Švestková a Svatováclavská. Přijíždí velké množství poutníků i turistů, je potřeba být k dispozici.

Jak vzpomínáš na Dolní Čermnou – na domov, rodiče, sourozence, kamarády, ministrování...

Na domov vzpomínám velice rád i na své sourozence Jendu, Marušku, Jirku, Aničku a Anežku. Děkuji Bohu, že jsem vyrůstal v katolické rodině, obdivuji odvahu rodičů, jak nás doprovázeli na cestě k živé víře. Pravidelně navečer jsme se s rodiči společně modlili a později, když jsme byli starší, rodiče souhlasili, abychom si modlitbu vedli sami. Také moc rád vzpomínám na společné dovolené na Pastvinské přehradě s celou naší rodinou.

Jezdíš někdy „neslužebně“ do Dolní Čermné?

Do Dolní Čermné moc nejedím, snad jen když synovec slaví narozeniny. Jsem moc rád, že někdo v našem rodném domě bydlí.

Připomeneš nám znovu, prosím, Tvoji cestu ke kněžství?

Dneska s odstupem času po 34 letech kněžství si uvědomuji, že si mě Bůh na tuto cestu postupně připravoval. Po celou dobu školní docházky jsem ministroval. Bavilo mě to. Když jsem vycházel z devítiletky v Dolní Čermné, pan farář Čeněk Ptáček mi naznačil, zda neuvážuji o kněžství – nelíbilo se mi to. Moje první reakce byla – na to nemám. Ve škole mě to příliš nebavilo. Na základce jsem velice rád hrával kopanou za žáky v Dolní Čermné, byl jsem také členem

*Návštěva Regensburgu v době studia teologie (1990)
s Bohuslavem Rychtrem*

Sokola. Hodně času jsem věnoval sportu, v zimě lyžování. Prováděli jsme také různé klukoviny. Vzpomínám, jak jsme s bratrem stříleli prakem a trefovali se do malého okýnka u sousedů a soused nás při tom nachytl. Řešil to s námi náš tatínek. Někdy jsme si vykoledovali pár facek. Zpočátku jsem přemýšlel o cestě do manželství. S kamarády jsem chodíval na plesy, např. do Verměřovic. Na cestě k hlubší víře v Ježíše Krista mně pomohlo, když jsem se setkával s mladými lidmi v Ústí nad Orlicí, kde působil P. Josef Kajnek, a také v Lanškrouně, kde bylo hezké společenství, kam jsme jezdili na sobotní bohoslužby. Oba rodiče setkání podporovali a dovezli nás na bohoslužbu i na setkání spolča v Ústí nad Orlicí nebo v Lanškrouně. V Hradci Králové (kolem roku 1981) vzniklo krásné společenství. V té době jsem studoval v Opatovicích nad Labem. Setkávali jsme se v jednom bytě, bývalo nás kolem dvaceti mladých lidí. Jezdili jsme společně na výlety. Jezdával jsem také s mládeží na salesiánské chaloupky. Zážitků, na které mohu vzpomínat, je dost.

Absolvoval jsi studium bohosloví a zažil kněžský seminář ve dvou režimech a na dvou místech. Jaké to bylo?

V poutním kostele P. Marie Pomocné (1999)

Do Litoměřic jsem nastoupil v roce 1985. Dodnes si vzpomínám na přijímací pohovor, když mně pracovník ministerstva položil otázku: „Maturoval jste z energetiky, řeknete mi, jak to souvisí s dalším vaším studiem teologie?“ Odpověděl jsem mu: „Jako elektrikář jsem instaloval a rozsvěcoval světla v obytných domech, a teď to bude v lidských duších.“ Dál se už na nic neptal. Po dvou letech studia v Litoměřicích jsem byl povolán na dvouletou základní službu do Havlíčkova Brodu. Absolvoval jsem vojenský výcvik jako řidič. Ale pak mě nakonec poslali do skladu. Byla to pro mě velmi zajímavá zkušenost, když se na to dnes dívám s odstupem let. Na vycházkách jsem navštěvoval pana opata Tajovského, který v té době v roce 1988 bydlel v Havlíčkově Brodě a nemohl oficiálně působit jako kněz. Velice mně pomohl. Všechno, čím v životě projdete, je cenné, pokud z toho

vytěžíte užitek pro svůj život. Po návratu z vojny jsem v Litoměřicích s dalšími studenty prožil sametovou revoluci, byl to nezapomenutelný zážitek. Přejít do Prahy byl velkolepý. V Litoměřicích jsme – dá se říci, studovali teologii v jiné „epoše“. Po roce 1989 se nám otevřely velké možnosti. Přišli noví profesori s novými obory, jako bylo forenzní lékařství, dějiny literatury, dějiny umění. Každý chtěl v té době dát teologii to nejlepší, co uměl. Rád vzpomínám na přednášky prof. Jiřího Kuthana a doc. Jaroslava Meda.

Pamatuji na Tvoji primici v Dolní Čermné počátkem listopadu 1992, byla to pro naši farnost hodně významná událost...

Kde jsi působil po jáhenském a kněžském svěcení?

První místo, kam jsem byl vyslán, bylo v Krkonoších. Nastoupil jsem do farnosti Jablonec nad Jizerou ještě jako kandidát kněžství o prázdninách, na svátek Panny Marie Karmelské jsem byl vysvěcen na jáhna v Hradci Králové a 31. října 1992 na kněze. 7. listopadu jsem slavil svou primiční mši svatou v kostele v Dolní Čermné, kazatelem byl P. Gabriel Souček OP. Měl bych ještě doplnit, že po dohodě s panem farářem Čeněkem Ptáčkem jsem sloužil mši svatou na Mariánské Hoře, s rodiči a sourozenci. Bylo to 5. listopadu, a to se mi vlastně stalo osudným, protože nyní sloužím na mariánském poutním místě v Luži. I pro mě osobně to byl nezapomenutelný okamžik, zážitek, a děkuji všem, kteří mě podporovali svými modlitbami a byli pro mě oporou a příkladem křesťanského života.

Jak na své začátky vzpomínáš?

Jako kněz nejraději vzpomínám na tábory s mládeží. Od roku 2000 jsem byl jmenován pro Chrudimský vikariát kaplanem na 7 let. Pořádal jsem večery mladých, byla to krásná setkání.

Sloužíš ve farnosti Luže, do které patří známé mariánské poutní místo a další obce. Když vidím mapu, musím konstatovat, že máš velký farní obvod. Mohl bys nás, prosím, seznámit se svou farností?

Jak už jsem psal v předchozím textu, působím v Luži. Kostelů, o které je třeba pečovat, je poměrně hodně. Jedna moje rodná sestra, která v Luži se mnou po více let bydlela a obětavě mně pomáhala, často říká, v Luži je několik komunit lidí. Farníci na prvním místě, dál poutníci, klienti z Hamzovy léčebny a romská komunita. Občas si kladu otázku, pro kterou ze tří skupin mám v kostele kázat. Pro každou by bylo třeba zvolit trochu jiný styl. Důležité je, že ve farnosti stále vyučujeme náboženství, pomáhají mně dvě katechetky. Ve farnosti působí dvě modlitební společenství. Farníci obětavě pomáhají pacientům Hamzovy léčebny a voží je na nedělní bohoslužby.

V roce 2007 za mnou přišlo několik lidí z ekonomické rady s nápadem, že bychom mohli využít možností financovat opravu poutního kostela z Norských fondů. Po určitém váhání jsme se rozhodli, že se o to pokusíme a vyšlo to. Potřeba tohoto druhu vznikla tím, že jsme zjistili, že na výmalbu a restaurování bude potřeba získat několik desítek milionů korun, a to nám žádný program v ČR nedá. Peníze z projektu jsme získali a díky tomu jsme v 1. etapě provedli výmalbu a restaurovali části mobiliáře. V dalších letech jsme čerpali peníze z IROPY a ROPY. Podařilo se také vybudovat výtah, což umožnilo imobilním pacientům z Hamzovy léčebny trvalý přístup do kostela. Docela toho využívají. A také se podařilo vybudovat v rámci jednoho projektu novou zádvevní stěnu s audiovizuálním průvodcem v několika jazycích. Díky tomu může být kostel skoro po celý rok otevřený a návštěvník se sám obslouží a poslechne si historii kostela, třeba i v angličtině.

Je to určitě živá, aktivní a hojně navštěvovaná farnost...Na poutě přijde i několik tisíc lidí. Protože jsme v rámci jednoho projektu museli instalovat sčítací zařízení – evidenci osob, tak jsem zjistil, že za rok přišlo do kostela přes dvacet tisíc lidí.

Spolupracuješ nějak s Hamzovou léčebnou, která je v sousedství poutního kostela Panny Marie na Chlumku?

S Hamzovou léčebnou spolupracuji rád, mívám v kapli pravidelné bohoslužby ve středu. Pacienti

toho využívají. V současné době se buduje nová kaple. Vedení HL uvažuje, že by v léčebně byl zaměstnaný kaplan nebo kaplanka.

Nesmírně Vás kněze obdivuji, že kromě svého hlavního poslání duchovního pastýře musíte být zároveň i ekonomem, manažerem, stavařem, pedagogem, psychologem... Jak zvládáš tyto další profese?

V rámci výučního listu (elektrikář) jsem absolvoval kolečko, kterým musel projít každý učeň, práce v dílnách, práce na montážích – to by dosvědčil každý, kdo tím procházel. Později jsem objevoval krásu jiných oblastí a litoval jsem, že jsem nestudoval na gymnáziu. Musel jsem mnohé věci dohánět. Za mnohé vděčím řeholním kněžím, se kterými jsem stále v kontaktu. Není snadné zvládnout všechny oblasti, které se po knězi vyžadují. Měl jsem dobré učitele, kteří mi radili, co studovat, jak se postavit k těžko řešitelným situacím. Kněžství je profese, kde se člověk potřebuje stále vzdělávat, aby mu lidově řečeno neujel vlak.

Kdo Ti ve farnosti pomáhá? Máš nějaký pracovní tým, farní radu?

Mám ekonomickou a pastorační radu. Velmi obětavě mi pomáhají. Radím se s nimi o mnoha věcech, zvláště v oblasti oprav.

Určitě se Ti za dobu Tvé mnohaleté služby podařilo realizovat hodně projektů a oprav církevních objektů. Mohl bys je alespoň stručně představit?

Jako členku ekonomické rady mě zajímají především zdroje financování těchto akcí. Vidím, že to není nic jednoduchého.

A vůbec – jak řešíte nakládání s majetkem ve Vaší farnosti, jeho užívání, správu?

Jen bych doplnil k tomu, co jsem už psal v předchozím textu, že kromě poutního kostela jsem opravoval dva kostely v Chraští, kde jsem působil několik let. A pak také

Poutní kostel P. Marie Pomocné na Chlumku

kostel v Jenišovicích a tři fary. Peníze na opravy menšího rozsahu čerpáme z Programu zachrany architektonického dědictví – jedná se o program, který má na starosti Ministerstvo kultury, a pak díky městu čerpáme peníze také z Regenerace památkových zón a také od Biskupství královéhradeckého, kde máme fond pro opravy. Konkrétně nyní máme před sebou tři projekty, které realizujeme - venkovní kaple na Chlumku, kostel ve Voleticích a kazatelnu u sv. Bartoloměje. Ve farnosti se traduje výrok, že štěstí přeje připraveným. Je potřeba na to myslet, mít určitý výhled a plán, jak se k opravám postavit. Co předat městu či obci, a co si ponechat, o tom je potřeba s lidmi ve farnosti mluvit. Díky Pánu Bohu jsem v lužské farnosti našel schopné lidi, od kterých jsem se hodně naučil.

A co plánuješ dál?

Budoucnost...Je v rukou Božích. Chtěl bych na závěr svého psaní povzbudit mladé lidi. Po roce 1989 vniklo v Dolní Čermné spolčo PEHUMA, jistě nemusím vysvětlovat, co zkratka vyjadřuje. Pokračujte v tomto projektu, řečeno ekonomickým slovníkem. Je v něm vaše budoucnost, mnohé si sami mezi sebou předáte a vyhodnotíte to až s odstupem času.

A na závěr poprosíme o Tvé poselství pro naše farníky, čtenáře tohoto časopisu a poutníky, kteří letos přijdou slavit Narození Panny Marie na Mariánskou Horu...

Před třemi lety jsem křtil na Mariánské Hoře neteři malou Veroniku. Při této příležitosti se mi vybavily v paměti mnohé vzpomínky z mého ministrování na bohoslužbách. Pan farář Čeněk Ptáček poutní místo velmi ctíl a podporoval. Je dnes krásně opravené. Procházel jsem kostelem a vzadu jsem objevil několik pohlednic. Mám je denně před očima, když se modlím denní modlitbu církve. Sám jsem si kladl otázku, co mě na poutním kostele Mariánská Hora fascinuje. Docházím k poznání, tam je počátek mého povolání....

Otče Jane, jsi duchovním správcem farnosti v Dolní Čermné, děkuji Ti za Tvou službu a možnost něco sdělit o své cestě za Ježíšem Kristem. Přeji Ti, abys měl kolem sebe obětavé farníky, kteří Ti poradí a vždycky pomůžou a budou pro Tebe oporou. Kněžství je krásné, ale nutně potřebuje přátelství.

Přeji všem čtenářům a obyvatelům dolnočermenského kraje, aby objevovali krásu a malebnost Orlických hor. Přeji vám všem, abyste objevovali Toho, kdo nám dává podíl na svém bohatství, Ježíše Krista. Ať vás provází a ochraňuje na všech vašich cestách jeho Matka Panna Maria, jak to vyslovujeme v krásné modlitbě - svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodině naší smrti.

Moc Ti, Josefe, děkujeme za tento rozhovor a Tvůj čas, který jsi mu věnoval. Přejeme Ti hodně Božího požehnání, zdraví, síly ve službě a radost z kněžského povolání.

*Za redakci Poutníka:
Hana Vágnerová*

Ze života farnosti

Ministrantské miniokénko aneb ze setkání ministrantů v Hradci Králové

V sobotu 23. května se v Hradci Králové konalo Diecézní setkání ministrantů. Z naší farnosti se této akce zúčastnila skupinka několika mladších ministrantů a ministrantek. Zázitky z této akce mi sdělila nejmladší účastnice Eliška Adamcová ☺:

„Na ministrantském setkání v Hradci Králové byli čtyři kluci – Pája, Domča, Toník a Tobík. Z děvčat jsme se účastnily Maruška, Zuzanka a já. Doprovázel nás otec Jenda. Cesta do Hradce mi připadala docela dlouhá, ale pak už to bylo moc hezké. Z tohoto dne si pamatuju, že jsme se rozdělili do skupinek na různé aktivity. Já se Zuzkou jsme si vybraly malování. Kluci šli sportovat. V katedrále jsme se dozvěděli zajímavosti o biskupských znacích. Ve městě jsme se setkali s královnou Eliškou a její družinou. Příputovala z minulosti a velmi se divila, jak to tady teď vypadá.

Nakonec byla mše ve velké katedrále Svatého Ducha, kterou sloužil pan biskup. Do katedrály jsme šli průvodem, který byl hodně dlouhý. Bylo víc kluků – ministrantů než ministrantek. Na konci v katedrále hodně nahlas zvonily zvony, to mě udivilo.

Ministrování mě baví. Jsem ráda, že už některé z ministrantských úkolů při službě u oltáře zvládnou sama.“

Milá Eliško, moc děkujeme a přejeme, ať se Ti v ministrování daří ☺.

Hana Vágnerová

Ohlédnutí za oslavami 135. hasičského sboru ve Verměřovicích

V sobotu 13. června jsme mohli být ve Verměřovicích svědky oslav, které proběhly u příležitosti 135. výročí od založení hasičského sboru. Jejich velký den začal v 10 hodin mší svatou za živé i zemřelé hasiče. Mše se zúčastnili členové 22. okrsku, hejtman Pardubického kraje Martin Netolický i někteří z místních obyvatel. Otec Jenda při promluvě, ale i během celé bohoslužby vyjadřoval obdiv a velkou vděčnost za jejich obětavou službu, za to, že nasazují své životy, čas i síly, aby kdykoliv vystartovali pomoci bližním, kteří to potřebují. Velké díky adresoval také jejich rodinám a blízkým. Otcí Jendovi se podařilo vytvořit velice srdečnou atmosféru, že i ti, kteří přišli do kostela jen při této příležitosti, poté svědčili o tom, že se cítili vroucně přijati, osloveni i potěšeni. Otče Jendo, díky!

Na závěr otec Jan požehnal obdivuhodné dílo pana Krivohlávka, a to dřevěnou sochu svatého Floriána, patrona hasičů. Florián zde

symbolicky chrání zdejší kostel, který je vyřezán u jeho nohou. Sochu sv. Floriána hasiči umístili na čestné místo v jejich klubovně.

Po slavnostním obědě začala hrát dechová hudba pod vedením pana Pavla Vašíčka. Místní hasiči přivítali další pozvané sbory z okolí. Seřazené sbory v čele s praporečnický, za zvuku dechové hudby, pochodovaly do hasičského areálu, kde oslavy pokračovaly až do nočních hodin.

Marie Moravcová

Slavnost svatého Ignáce na Mariánské Hoře 2026

aneb

Přišly jsme sem děkovat

Letos to bylo již potřetí, co jsme se 31. července vydaly slavit sv. Ignáce na Mariánské Hoře. Sešlo se nás z různých komunit celkem 29. Tentokrát jsme měly zvláštní důvod k vděčnosti, protože si právě v tento den připomínáme 45 let od vzniku naší Společnosti.

Začátkem a zároveň vrcholem naší pouti byla mše svatá v 10:30, kterou sloužil o. Jan Lukeš. A neslavily jsme jen v našem sesterském společenství, ale v kruhu farnosti, protože na mši svatou byli pozváni také farníci. Díky jejich péči byl kostel pěkně uklizený a vyzdobený. O. Jan všechny přítomné srdečně přivítal. V promluvě zmí-

nil, že ignaciánská spiritualita je stále aktuální, protože se snaží hledat Pána Boha ve všem, tedy i v naší obyčejné každodennosti. A všední dny prožíváme stále. Mluvil také o tom, že to znamená prožívat plně přítomnou chvíli, zvláště setkání s druhým člověkem.

Do mše svaté jsme vkládaly vděčnost za existenci naší Společnosti, za našeho zakladatele P. Roberta Kunerta SJ, za povolání každé sestry i za všechny přátele a dobrodince. A také jsme prosily o nová duchovní povolání.

Odpoledne jsme se na Mariánskou Horu ještě vrátily na adoraci. Naši budoucnost jsme s důvěrou svěřovaly do Božích rukou. A v závěru dne jsme se opět s novou chutí rozjely do svých komunit prožívat Boží přítomnost v realitě všedních dnů.

sr. Markéta Trešlová SSJ

Farobytyí aneb Po stopách Josefa Egyptského...

Den 1: Seznamujeme se. S Josefem i s našimi spoluputovníky a otroky.

Učíme se. Pravidlům tábora i písničky o Josefovi.

Nasloucháme. Božímu slovu a Boží blízkosti při mši svaté.

Připravujeme se. Čeká nás putování, na cestu potřebujeme šátky – ochranu před písečnou bouří. ... „Nebudu mít tu barvu ve vlasech! Že ne?“ „Ne, jen na obličejí, na vlasech to nebude vidět.“

Den 2: Putujeme. Cesta do otroctví není procházka růžovým sadem.

Přemýšlíme. Jak zachránit Josefa? Vykoupit ho? Nemáme peníze. Jak získáme peníze? ... „Prodáme vedoucí!“

Jsmo bezradní. Josef prodán Putifarovi. „Otrokář se má, ten má teď vyděláno!“

Den 3: Argumentujeme. Probíhající soud otevírá netušenou argumentaci. Lež a podplácení vyústí v odsouzení nevinného. Nicméně petice za obnovení soudu ukazuje, že se s nespravedlností dnešní děti jen tak nesmíří.

„Ani, ty jako necháš Josefa zavřít, jo, to jsi křesťan?“

Sníme. Zjišťování, co kterého vězně uspí, vede k vyhrožování, ale i vaření kafička, kapučína, čajíčku...

Vraždíme vetřelce. Vosy, vosy, vosy – věčné téma.

Pечujeme. O Boženku v krabici – nafukovací balónek uložen v měkoučkém pelišku.

Den 4: Jásáme. Účastníme se mše svaté.

Hladovíme. Vyhliídka na pizzu hlad ještě zvětšuje. „Bude toho tolik, aby mi bylo blbě z přez.ání?“

Plavíme se. Flotila se vydává přes Rudé moře do Egypta? Podle vody pod námi je to spíš moře Mrtvé.

Opékáme. Oheň je prostředníkem našeho nasycení, osvícení i snění.

Vcházíme do noci. Mladší s karavanou velbloudů, starší s „pohádkami na dobrou noc.“ „Ne, nejsou to tak úplně horory, fakt ne!“

Noční hra! Bylo, nebylo? Indicie, které byly nalezeny po ránu, svědčí o noční hře, ale kdo si pamatuje realie? Že by přicházely formou snů, jako u Josefa, pekaře, číšníka či faraona? Nebo???

Den 5: Hledáme. Hledání je součástí našich životů, proto když něco nalezneme, jen nám to ukazuje na další možné hledání. Hledáme poklad? Ale co je pro nás tím nejcennějším pokladem?! Nemáme náhodou poklad před očima, aniž bychom ho viděli?

Záříme barvami. Jak halena, kterou otec Jákob dal Josefovi jako projev velké lásky.

Jsmo milované Otcovy děti! S tím se pomalu rozcházíme do svých domovů. (Někteří ke kadeřníkovi. Otcovy milované děti září všude!) S radostí a jásotem! A taky s vědomím, že barvami, které do nás vložil milující Otec, můžeme druhým proveselit a proradostnit život.

Anna Motlová

Putujeme s Poutníkem

...po Litoměřicích a okolí

Milý, úžasný Pane Bože, nejdříve Ti musíme vzdát chválu a dík za vše krásné a dobré, co od Tebe máme. Díky za to, že jsi praotce Čecha dovedl na horu Říp☺. Velký dík za našeho otce Jana, který měl odvalu a s velkou láskou a nasazením vymyslel, zorganizoval a provázel skupinu několika poutníků po tomto kousku naší země... Naším cílem byly Litoměřice, Terezín, pověstná hora Říp, Mělník, Ústí nad Labem a Most.

Ačkoliv někteří z nás zprvu přiznávali, že ani moc netoužíme navštívit tuto oblast, brzy jsme naši původní představu o šedivých a smutných místech rádi změnili. Bylo nám dopřáno krásné počasí a tak krajina s výhledy na České středohoří byla o to hezčí. Díky Pane za naše společenství, ve kterém jsme mohli oněch pět dnů radostně prožívat při modlitbách, mších svatých, společném jídle a při putování po území, které otec Jenda nazval misijním.

Zážitků, dojmů je mnoho. Patří mezi ně i velká vděčnost za to, jak u nás v naší farnosti můžeme stále radostně prožívat víru v naší velké živé farní rodině. Z cesty jsme si odnesli i zážitky těžké, především když jsme si z historie přiblížili a na kon-

krétních místech viděli, jakými hrůzami museli někteří lidé procházet, a uvědomili si, že v různých částech světa je prožívají dodnes...

Na naše společné putování jsme se vydali 6. července odpoledne. Venku bylo pod mrakem, na cestování ideálně. V podvečer jsme dorazili do Litoměřic, které byly místem našeho ubytování. A odtud jsme vyjžděli za dalším poznáním.

Litoměřice jsou město na soutoku Labe a Ohře a pro svou úrodnou polohu jsou známé také jako „Zahrada Čech“. Ve městě sídlí od roku 1655 biskupství litoměřické diecéze. Na Dómském pahorku se nachází katedrální a kapitulní chrám litoměřické diecéze – katedrála sv. Štěpána. Významnými dominantami v centru města jsou kostel Všech svatých a kostel Zvěstování Panny Marie. Menší jsou pak kostely sv. Jakuba, kostel sv. Ludmily a kostel sv. Vojtěcha.

V Ústí nad Labem - Střekově, kostel Nejsvětější Trojice

Ubytovali jsme se v bývalém kněžském semináři, jehož hlavní budova prochází rozsáhlou rekonstrukcí; v současné době slouží pro ubytování a nachází se zde Biskupský pivovar s restaurací u sv. Štěpána.

Cyrilometodějská bohoslovecká fakulta v Litoměřicích vychovávala bohoslovce katolické církve v letech 1953 – 1990, v době kdy komunistická moc odloučila Katolickou teologickou fakultu od University Karlovy. A atmosféru tohoto prostředí jsme pociťovali... V kapli, která je dnes již upravena jinak, jsme se scházeli k modlitbě a slavili zde mše svaté. Jak jsme se dozvěděli od P. Mazury, který se zde připravoval na své kněžské poslání, v původní kapli se tehdy scházelo 160 až 200 bohoslovců; a v pokojích bydlelo 10 lidí. A proto naše modlitby byly také za kněze, kteří tímto seminářem prošli.

První den naší společné cesty jsme zakončili večerní procházkou po centru Litoměřic s konstatováním, že je to krásné město výrazně poznamenané historií.

Úterní dopoledne bylo vyhrazeno návštěvě biskupské rezidence. Zde nás přivítal Mons. Radek Jurnečka, někdejší generální vikář litoměřické diecéze, který po jmenování litoměřického biskupa Stanislava Příbyla pražským arcibiskupem působí jako delegát ad omnia litoměřické diecéze. Biskupská rezidence je součástí Dómského náměstí (které je nyní celé revitalizováno) a společně s katedrálou tvoří panorama Litoměřic. Mons. Jurnečka nás provedl celým palácem a z jeho sympatického vyprávění jsme se dozvěděli spoustu informací z historie i současnosti a také o výhledu organizace farností v diecézi pro další období.

Zvláště silné bylo jeho vyprávění o kardinálu Štěpánu Trochtovi, který je s tímto prostředím spojen. Jeho život je obrovským svědectvím věrnosti Bohu a určitě stojí za to se s ním seznámit. Návštěva to byla velice milá, obohacující.

S P. Mazurou

Po obědě jsme se vydali do Terezína. Pevnostní město Terezín bylo založeno koncem 18. století císařem Josefem II. jako vojenská pevnost a jejím hlavním účelem bylo sloužit jako obranný štít proti výpadům Pruského království. Rozkládá se na obou březích řeky Ohře a tvoří jej Malá pevnost a Hlavní pevnost. Většina z nás má však toto místo spojeno s obdobím druhé světové války, holocaustem a perzekucí, kdy Terezín sloužil jako nacistické represivní zařízení. Malá pevnost, jejíž prohlídku jsme absolvovali s výkladem průvodce, sloužila jako krutá věznice gestapa pro odpůrce nacistického režimu. V Hlavní pevnosti fungovalo shromaždiště a židovské ghetto, odkud byli lidé posíláni do vyhlazovacích táborů. Návštěva míst, kdy jsme se mohli autenticky seznámit s prostředím a nelidskými podmínkami přežívání lidí, v nás zanechala hodně silné dojmy.

Během středečního dopoledne se nám podařilo zdolat horu Říp s nadmořskou výškou 461 metrů. Prohlédli jsme si románskou rotundu sv. Jiří na vrcholu a někteří z nás pomocí zde umístěného digitálního zařízení (speciálních brýlí) vyletěli až nad Říp a prohlédli si okolní krajinu virtuálním pohledem.

Poté jsme přejeli do Mělníka. Po dobrém obědě jsme vystoupali nad mělnické vinice a z vyhlídky jsme tipovali, co je vlastně soutok Labe s Vltavou, protože koryta

jsme viděli tři☺. Prošli jsme se po historickém náměstí a absolvovali prohlídku zámku, který patří rodu Lobkowiczů. Závěr byl věnován gotickému kostelu sv. Petra a Pavla. Někteří vystoupali na věž a společně jsme se sešli, abychom si od místního kněze vyslechli historii kostela. Presbytář kostela je hodně velký, a abychom si byli blíží, pozval nás otec Jenda všechnu k obětnímu

stolu a slavili jsme mši svatou... A asi všichni jsme intenzivně zakoušeli Boží přítomnost mezi námi. Na večeri jsme se stavili v ukrajinské restauraci a ochutnali její speciality. Při zpáteční cestě jsme se v letním večeru kochali půvabnou krajinou se zapadajícím sluncem.

Na čtvrtek pro nás měl náš průvodce připravenou návštěvu Ústí nad Labem. Lanovkou jsme se vyvezli na Větruši; je zde krásný zámeček s restaurací a vyhlídkovou věží. Výhledy na město, Labe, Mariánský most i hrad Sřekov byly opravdu nádherné.

Jsme přesvědčeni, že mše svatá ve střekovském kostele Nejsvětější Trojice a srdečné setkání s P. Josefem Mazurou přispěly k velké touze otce Jendy povzbudit a potěšit kněze, který působí v tomto misijním území. Z cca 92 tisíc obyvatel pravidelně navštěvuje bohoslužby ve třech kostelech asi 250 věřících. P. Mazura pochází ze Žamberka, byl vysvěcen před 40 lety (společně s P. Karlem Moravcem). Otec Jan se netajil tím, že tento kněz výrazně formoval jeho osobnost a byl pro něj vzorem, když se rozhodoval pro vstup do semináře. Nám poutníkům bylo velkou ctí, že jsme P. Mazuru mohli poznat osobně.

Na odpoledne byl naplánován Most, kde jsme chtěli v první řadě navštívit přestěhovaný kostel Nanebevzetí Panny Marie. Tento gotický skvost byl v roce 1975 přesunut po kolejích o 841 metrů, aby byl zachráněn z historické části města, která byla srovnána se zemí kvůli těžbě hnědého uhlí. Shlédlí jsme film o přesunu, vyslechli si historii o jeho výstavbě od průvodce a poté jsme si mohli prohlédnout tyto úžasné prostory. Ani hrad Hněvín, který se tyčí na obzoru, jsme nemohli vynechat. Z hradní věže jsou krásné výhledy na Mosteckou pánev, Krušné hory, České středohoří i mostecký autodrom. K jezeru Most, které vzniklo zatopením krajiny po vytěžení uhlí, jsme se podívali už jen v rámci „autoturistiky“, neboť den se nachýlil.

A už je tu pátek - společná snídaně, ranní chvály, balení. Po odevzdání klíčů od pokojů ujíždíme ku Praze. Kolem poledního jsme dorazili do Průhonice a stihli si prohlédnout park, chvíli ještě poseděli u stánku s občerstvením a kolem páté odpoledne jsme všichni šťastně dorazili domů.

Otče Jendo, co nejsrdečnější DÍKY!

Za vděčné spolupoutníky

Marie Moravcová a Hana Vágnerová

Blahořečení Jana Buly a Václava Drboly- Brno 6. 6. 2026

Byli jsme tam a byli jsme tam všichni! Už to je takový malý zázrak!

Když se velká rodina chce někam vypravit kompletní, přichází mnoho překážek a pokušení, jak se na všechno vykašlat a zůstat raději doma. Stojí to mnoho energie, úsilí a odříkání, aby to klaplo.

V tlaku blížící se akce, častokrát padne mnoho nelaskavých slov a uděje se mnoho bolestných a zraňujících situací.

Ale když jde o věc takových rozměrů, člověk se “zakousne a snaží se držet zuby nehty”, protože vnitřně tuší, že účastnit se něčeho takového je velkým požehnáním pro celou rodinu, farnost a vlastně i církev.

Člověk si připadal, jak v organizačním přípravném týmu (na modlitební složku už mnoho sil nezbývalo, ale určitě ji zastávalo také mnoho lidí, protože jinak by to nevyšlo tak skvěle).

Pak přichází den D, přijedete tam celkem “rozebrání”, stres opadne a začne vám to všechno docházet.

V síle atmosféry a úlevy, že to teda klaplo, člověk procitne, uvědomí si, co všechno za sebou nechal a v tu chvíli přichází řada na zpytování svědomí, urovnání vztahů, spoustu vzájemných omluv a také **odpuštění**.

Rázem se ze syrové reality davů lidí a žhnoucího slunce stává jedno velké duchovní společenství, se společným cílem.

Když jsme prošli areál a místa, která byla připravená na předprogram, pozdravili se se známými, které jsme potkali, a “načuchli” jsme atmosférou, děti se rozprchly po stanovištích a člověk mohl trochu spočinout a poslouchat...

Zaznělo mnoho příběhů a svědectví neobyčejně obyčejných lidí o tom, co dokázalo udělat odpuštění s jejich životy. Bylo to pro mě velkým povzbuzením, člověk si na tom uvědomil, že tahle cesta může být pro každého.

Hlavní životní motto Jana Buly a Václava Drboly bylo: „Věrnost pravdě, síla lásky a moc **odpuštění**.” zase jsme u toho, bez odpuštění to prostě nejde.

Vrcholem celé slavnosti byla krásná mše svatá, plná radosti a vděku za příkladný život těchto dvou kněží.

Pro mě jsou to další dva nové hnací motory, které mě přivádí znovu a znovu na cestu odpuštění a nových začátků v realitě všedních dní.

Také se mě dotkla upřímná výzva biskupa Pavla Konzbulu, v dopise, který napsal osobně každému z účastníků blahorečení, cituji:

“Zkusme se zamyslet nad tím, komu v našich životech potřebujeme odpustit. Možná se vám vybaví konkrétní člověk nebo vztah, který dlouho bolí.

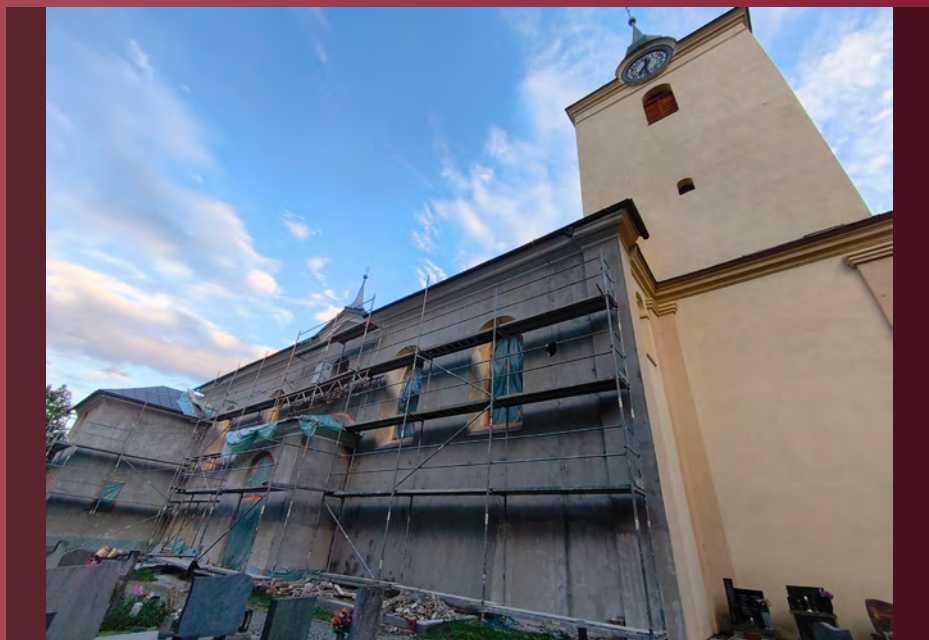
Možná i něco, co si nesete po léta ve svém nitru. Zkusme udělat první krok – vyslovit touhu po odpuštění v modlitbě a možná pak i udělat gesto smíření...“(*)

A tak vykoučme společně s novými přímluvci Janem a Václavem do každého dne s novou touhou odpouštět i odpuštění přijímat.

Lída Vondrová ml.

(*) celé znění dopisu najdete na www.buladrbola.cz ve složce Materiály

První mše svatá v kapli sv. Barbory 16. 7. 2026 (foto: L. Ešpandrová)

Z poslední etapy opravy fasády farního kostela - srpen 2026 (foto: P. J. Lukeš)

Zadní strana: Žehnání nové křtitelnice v D. Čermné 26. 7. 2026 (foto: L. Ešpandrová)
Z farního tábora - srpen 2026 (foto: A. Koubová Motlová)

Poutník 3/2026

Vydává: Římskokatolická farnost Dolní Čermná, 561 53 Dolní Čermná 1; IČ: 44468890

Web: dolnocermenska.farnost.eu, farnostsnu.cz | Bankovní spojení: 256043012/0600

Náklad: 170 výtisků | Výrobní náklady jednoho výtisku: 35 Kč

Redakce: P. Jan Lukeš, František Mareš, Hana Vágnerová | Sazba: Jiří Adamec, František Mareš
NEPRODEJNÉ, pouze pro vnitřní potřebu farnosti, ale je možná finanční spoluúčast, DĚKUJEME

Uzávěrka příštího čísla: **15. 11. 2026** | Kontaktní email: poutnik@farnost.eu